

KAPITOLA

1

Na jaře roku 1931 zpevňoval jistý muž na trávníku v Glendale v Kalifornii stromy. Byla to únavná práce, protože nejdříve musel prořezat odumřelé větve, pak omotat slabé větve celťovými náramky, kolem každého ovinout provazový popruh a ten připevnit ke kmeni, aby udržel tíhu avokád, které na podzim dozrají. Navzdory horkému odpoledni si dával načas, postupoval důkladně a při práci si pískal. Byl poměrně malý, a přestože měl kalhoty samý flek, nosil je s grácií. Jmenoval se Herbert Pierce. Když byl se stromy hotov, shrábl proutky i odumřelé větve na hromadu, odnesl je do garáže a uložil do bedny s dřívím na podpal. Pak vytáhl sekačku a posekal trávu. Trávník byl stejný jako tisíce dalších v Kalifornii: kousek zelené plochy, kde rostla avokáda, citroníky a mimózy s kmeny ohraničenými kruhy zrypané půdy. Také dům vypadal stejně jako ostatní svého druhu: španělský přízemní domek s bílými zdmi a červenou taškovou střechou. Španělské domy v současné době trochu vyšly z módy, ale svého času byly považovány za vybrané, a tenhle byl stejně dobrý jako ostatní a možná ještě o trochu lepší.

Když skončil se sekáním, vytáhl smotanou hadici, přišrouboval ji ke kohoutu a přistoupil k zalévání. Také tuto činnost prováděl pečlivě, postříkal stromy, proudem vody

přešel ke kruhům zryté půdy, pokračoval přes dlážděnou cestu a nakonec pokropil trávník. Když byla celá zahrada zavlažena a voněla po dešti, otočil kohoutem, protáhl hadici mezi prsty, aby voda odtekla, stočil ji a uložil do garáže. Pak procházel mezi stromy a zkoumal, zda se popruhy vodou příliš nenapjaly. Nato vešel do domu.

Vstoupil do obývacího pokoje, který ladil se zahradou. Zařízení bylo naprosto standardní, zaslané z obchodního domu jakožto vhodné pro španělský bungalov. Sestávalo z karmínového sametového erbu, vystaveného na stěně, karmínových sametových závěsů, pověšených na železných tyčích, karmínového koberečku se vzorovanou obrubou, pohovky před krbem, doplněné z obou stran křesly, vše s rovnými opěradly a sedadly zdobenými korálky, dlouhého dubového stolu s lampou opatřenou stínítkem z barevného skla, dvou stojacích železných lamp s karmínovými hedvábnými stínítky, stolku v rohu ve stylu Grand Rapids s bakelitovým rádiem. Na stěnách ve světlém tónu visely kromě erbu tři obrazy: jakéhosi kopce s kravskými kostrami v popředí, kovboje ženoucího stádo sněhem a vozu krytého plachtou vlekoucího se solnou mělčinou. Na dlouhém stole ležela šikmo položená kniha se zlatou ořízkou nesoucí název *Encyklopedie užitečných znalostí*. Někdo by možná namítl, že pokoj dosáhl pozoruhodného vzhledu, a sice tím, že je zaplněný věcmi a zároveň strohý a bydlet v něm by bylo poměrně skličující. Dotyčný muž však na něj byl pyšný, zvláště na obrazy, o nichž byl přesvědčen, že jsou „ohromně hezké“. Co se týká bydlení v pokoji, nikdy se nad tím nepozastavil.

Ani dnes tomu nevěnoval jedinou myšlenku. Spěšně prošel místností a pokračoval do ložnice zaplněné upravenou sedmidílnou soupravou nábytku jasně zelené barvy. Odložil pracovní svršky, pověsil je do skříně a nahý vstoupil do koupelny, aby pustil vodu do vany. I tato místnost odrážela kulturu, ve které žil, ovšem s jedním velkým rozdí-

lem. Vzhledem k tomu, že to byla a stále je kultura poněkud naivní, co se týká trávníků, obývacích pokojů a dalších věcí estetické povahy, je sama o sobě geniální a dbá víc než všechny ostatní kultury na účelnost. Koupelna, ve které si právě písal, byla užitečným skvostem: zelené dlaždice a bílé dlaždice, čistá jako operační sál, vše na svém místě a udržované. Dvacet vteřin poté, co muž otočil kohoutky, vstoupil do koupele přesně takové teploty, jakou chtěl, umyl se, zastavil vodu, vystoupil, osušil se čistým ručníkem a znovu došel do ložnice, aniž vynechal jediný takt melodie, kterou si právě písal, nebo ho napadlo, že je na tom něco divného.

Učesal se a oblékl. Kalhoty na běžné nošení nebyly k mání, zato šedivé flanelové od obleku ano: natáhl si je a k nim polokošili a modré vycházkové sako. Nato zvolna přešel do kuchyně navlas podobné koupelně, kde jeho žena nalévala na koláč cukrovou polevu. Byla menšího vzrůstu, o poznání mladší než on; ve volné zelené haleně a se šmouhou od čokolády na tváři však šlo jen stěží říct, jak vypadá, s výjimkou smyslných nohou vykukujících mezi halenou a botami. Prostudovala v knize s podobnými dekoračními motivy kresbu ptáka držícího v zobáku pergamenový svitek a teď se jej pokoušela na poznámkovém papíru napodobit. Chvíli ji pozoroval, pak pohlédl na koláč a řekl, že vypadá fantasticky. Možná to bylo skromné označení, protože šlo o gigantickou záležitost osmnáct palců v průměru, čtyři vrstvy vysokou, lesklou jako satén. Po této poznámce však zívla a prohodil: „Zdá se, že tu pro mě není práce. Asi se půjdu projít.“

„Budeš na večeři doma?“

„Pokusím se, ale jestli nepřijdu do šesti, nečekej na mě. Možná se zdržím.“

„Chci to vědět!“

„Jak jsem řekl, když nebudu doma do šesti –“

„Taková odpověď mi k ničemu není! Tenhle koláč při-

pravuju pro paní Whitleyovou, dá mi za něj tři dolary. Když budeš doma, koupím za část peněz jehněčí žebírka k večeři. Jestli ne, koupím raději něco holčičkám.“

„Pak mě tedy vynechej.“

„To je všechno, co chci vědět.“

Pochmurný tón jejího hlasu očividně nešel dohromady s jeho dobrou náladou. Nejistě postával a pak se začal dožadovat uznání. „Zpevnil jsem ty stromy. Pevně jsem přivázal větve, aby se neohýbaly, až avokáda dorostou, jako tomu bylo loni. Posekal jsem trávu. Vypadá to tam teď moc hezky.“

„Pokropíš trávník?“

„Už jsem ho *pokropil!*“

Pronesl to s tichým uspokojením, nastražil na ni malou past a ona do ní spadla. Rozhostilo se ticho, které však mělo lehce zlověstný nádech, jako kdyby se sám chytil do léčky, jíž si nebyl vědom. Sklíčeně dodal: „Pořádně jsem jej prolil.“

„Na zalévání trávníku bylo trochu brzy, nemyslíš?“

„Teď nebo potom, na tom nesejde.“

„Lidé většinou se zaléváním trávníku čekají do pozdního odpoledne, kdy už není tak horko a vláha prospěje, a neplývají vodou, kterou musí zaplatit někdo jiný.“

„Například kdo?“

„Kromě sebe tu nikoho, kdo pracuje, nevidím.“

„Vidíš tu snad nějakou práci, kterou *můžu* dělat a *nedělám?*“

„Takže máš hotovo!“

„O co ti jde, Mildred?“

„Jen jdi, ona na tebe čeká!“

„Kdo na mě čeká?“

„Však ty víš!“

„Jestli mluvíš o Maggie Biederhofové, tak tu jsem neviděl týden, a nikdy o mně neuvažovala jinak než jako o někom, s kým si zahraje žolíky, když jsem zrovna neměl co dělat.“

„Což je v podstatě pořád, když už to chceš vědět!“

„Na nic jsem se tě neptal!“

„Co s ní děláš? Chvíli s ní hraješ žolíky a pak jí rozepneš ty červené šaty, pod kterými nikdy nenosí podprsenku, a praštíš s ní na postel? A pak se pěkně prospíš a pak vstaneš a jdeš se podívat, jestli nemá v lednici kousek studeného kuřete. A potom si s ní zase trochu zakarbaníš a pak s ní znovu praštíš na postel? Páni, to musí být fajn! Nic hezčího si neumím představit!“

Jeho napjaté lícní svaly napovídaly, že začíná zuřit, a otevřel ústa, aby cosi řekl. Pak si to rozmyslel. „No jo!“ prohodil povzneseným a zároveň odevzdaným tónem a chystal se vyjít z kuchyně.

„Nechceš jí něco vzít?“

„Vzít? Co tím myslíš?“

„Trochu těsta zbylo, upekla jsem pár koláčků, chtěla jsem je nechat dětem. Ale když je tak tlustá, určitě má ráda sladké a – zabalím jí je.“

„Nechceš s tím jít laskavě do háje?“

Odložila náčrtek ptáka a pohlédla na něj. Rozpovídala se. Vůbec nemluvila o lásce, věrnosti nebo mravnosti. Hovořila o penězích, o jeho neschopnosti najít si práci. Pak se zmínila o dámě jeho srdce, nikoli jako o fúrii, která jí ukradla jeho lásku, ale jako o příčině jeho lenosti, jež ho v poslední době posedla. Byl výbušný, omlouval sám sebe a opakoval, že práce *není*, a často rozhořčeně tvrdil, že kdyby mu vstoupila do života paní Biederhofová, člověk by měl právo na klid a nemusel se neustále dohadovat o věcech, které nemůže ovlivnit! Mluvili rychle, jako by říkali slova, která je pálí v ústech a musí se ochladit tím, že je vyplivnou. Celá scéna se ve skutečnosti odehrávala s letitou, téměř příznačnou hašteřivostí, protože pronášeli táž vzájemná obvinění, jakými se častovali od začátku manželství, a přidali jim jen málo na originalitě a už vůbec nic na kráse. Zanedlouho přestali a on se znovu chystal vyjít z kuchyně. „Kam jdeš?“